

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a JUDr. Václava Štencla, MA, v právní věci

žalobce: **M. R.**
bytem X

proti
žalovanému: **předseda Rady Energetického regulačního úřadu**
sídlem Masarykovo náměstí 91/5, 586 01 Jihlava

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v tom, že s účinností od 1. 7. 2023 nestanovil žalobci plat v takové výši, aby výše platového tarifu odpovídala 14. platové třídě a 10. platovému stupni dle nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, ve znění účinném od 1. 1. 2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud posuzoval otázku, jaký platový stupeň náleží státnímu zaměstnanci po návratu do služby, která byla pozastavena pro překážku na straně zaměstnance, přičemž v době této překážky došlo ke zrušení služebního místa tohoto zaměstnance.

2. Žalobce je státním zaměstnancem ve služebním poměru na dobu neurčitou zařazeným k výkonu státní služby do Energetického regulačního úřadu („ERÚ“). Rozhodnutím služebního orgánu ze dne 1. 3. 2019, č. j. 09575-19/2016-ERU, byl jmenován na služební místo představeného – ředitele odboru sporných a schvalovacích řízení v ERÚ. Na tomto místě mu byl naposledy stanoven plat rozhodnutím Rady ERÚ ze dne 31. 5. 2019, č. j. 09575-21/2016-ERU, tvořený mimo jiné platovým tarifem ve výši 40 550 Kč, který odpovídá 14. platové třídě a 9. platovému stupni dle přílohy č. 2 nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, neboť ke dni 1. 6. 2019 dosáhl žalobce započitatelné praxe v délce 18 let a 340 dní.
3. Rozhodnutím Rady ERÚ ze dne 15. 11. 2019, č. j. 09575-23/2016-ERU, byl žalobce ode dne 15. 11. 2019 zařazen mimo výkon služby, neboť byl od téhož dne jmenován asistentem soudce.
4. V návaznosti na usnesení vlády č. 811 ze dne 18. 11. 2019, kterým byla schválena systemizace služebních a pracovních míst na rok 2020, bylo služební místo ředitele odboru sporných a schvalovacích řízení zrušeno ke dni 31. 12. 2019.
5. Dne 30. 6. 2023 žalobce oznámil žalovanému, že téhož dne překážka výkonu služby odpadla. Rozhodnutím ze dne 10. 7. 2023, č. j. 11432-3/2023-ERU, které bylo žalobci doručeno dne 21. 7. 2023, žalovaný odvolal žalobce ze služebního místa představeného – ředitele odboru sporných a schvalovacích řízení, neboť toto služební místo bylo zrušeno.
6. Podáním ze dne 1. 7. 2023 žalobce požádal žalovaného, aby vydal oznámení o změně platu, jímž by podle § 159 odst. 2 písm. k) bodu 1 a 2 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, žalobci oznámil, že se ode dne 1. 7. 2023 zařazuje do 14. platové třídy a 10. platového stupně, a náleží mu tak platový tarif ve výši 47 960 Kč. Po započtení praxe asistenta soudce totiž žalobce dosáhl započitatelné praxe v délce 23 let a 57 dnů. Žalovaný na žádost žalobce nereagoval; žalobce proto podáním ze dne 11. 8. 2023 požádal žalovaného podle § 155 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, o sdělení důvodů, proč oznámení o změně platu vydat nelze. Žalovaný reagoval přípisem ze dne 1. 9. 2023, č. j. 13757-4/2023-ERU, v němž žalobci vysvětlil, že pro jím navržený postup neshledal důvody. Žalobce se nachází v postavení státního zaměstnance podle § 106 odst. 3 zákona o státní službě z důvodu překážek na straně žalovaného a náleží mu plat podle posledního rozhodnutí o platu z roku 2019.
7. Žalobce se žalobou původně domáhal zrušení přípisu žalovaného ze dne 1. 9. 2023, č. j. 13757-4/2023-ERU, který považoval materiálně za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“). Podáním ze dne 23. 6. 2024 žalobce žalobu změnil a dále se domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Konkrétně požadoval, aby soud
 - určil nezákonnost zásahu žalovaného spočívajícího v tom, že s účinností od 1. 7. 2023 nestanovil žalobci plat v takové výši, aby výše platového tarifu odpovídala 14. platové třídě a 10. platovému stupni dle nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, ve znění účinném od 1. 1. 2023;
 - přikázal žalovanému stanovit žalobci s účinností od 1. 7. 2023 plat v takové výši, aby výše platového tarifu odpovídala 14. platové třídě a 10. platovému stupni dle nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, ve znění účinném od 1. 1. 2023.
8. Usnesením ze dne 3. 7. 2024, č. j. 31 A 89/2023-37, soud připustil změnu žaloby podle podání žalobce ze dne 23. 6. 2024.

9. Pro úplnost lze dodat, že žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 10. 2023, č. j. 09575-28/2016-ERU opětovně rozhodl o zařazení žalobce mimo výkon služby s účinností od 1. 10. 2023, neboť byl od tohoto dne přijat do pracovního poměru ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem na místo justičního kandidáta.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

10. Podle žalobce k ukončení výkonu státní služby na služebním místě představeného nedochází schválením systemizace služebních míst, ani vydáním služebního předpisu, jímž je stanovena organizační struktura určitého služebního úřadu, ale až nabytím vykonatelnosti rozhodnutí, jímž je státní zaměstnanec odvolán ze služebního místa představeného, které bylo v důsledku systemizace zrušeno. Rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného bylo žalobci doručeno až dne 21. 7. 2023. Ke dni 1. 7. 2023 tak byl žalobce stále zařazen k výkonu služby na služebním místě ředitele odboru sporných a schvalovacích řízení dle rozhodnutí služebního orgánu ze dne 1. 3. 2019, č. j. 09575-19/2016-ERU. V době od 1. 7. 2023 do 21. 7. 2023 tak nebylo důvodu nahlížet na žalobce jako na státního zaměstnance, který není zařazen na žádném služebním místě. Nic proto nebránilo, aby byl žalobce od 1. 7. 2023 zařazen do příslušného platového stupně dle dosažené praxe.
11. Případná existence překážek ve smyslu § 106 odst. 3 zákona o státní službě na tento závěr nemá žádný vliv. Ustanovení § 144 odst. 1 zákona o státní službě ve spojení s § 123 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a § 3 odst. 1 a odst. 2 písm. a) nařízení vlády č. 304/2014 Sb. ani jiný právní předpis nevylučuje, aby i v takovém případě byl zaměstnanec zařazen do vyššího platového stupně z důvodu dosažení požadovaného počtu let započitatelné praxe. Opačný výklad je výkladem v neprospěch žalobce jako státního zaměstnance, který je nepřipustný. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2024, č. j. 5 Ads 92/2023-31, s tím, že rozhodným čtvrtletím pro výpočet průměrného výdělku (a tedy i rozhodným okamžikem pro stanovení platu), je v případě žalobce třetí čtvrtletí roku 2023, resp. 1. 7. 2023.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný poukázal na to, že platovou třídou je klasifikováno služební místo: určení platového tarifu je tak spjata výlučně se zařazením na konkrétní služební místo. Stanovit míru započitatelné praxe lze pak výlučně porovnáním předchozí praxe s činnostmi, které zaměstnanec vykonává nebo bude vykonávat na konkrétním služebním místě. V důsledku zrušení služebního místa žalobce a jeho odvolání z funkce představeného bylo na žalobce od 1. 7. 2023 nahlíženo jako na státního zaměstnance, u něhož existují překážky na straně služebního úřadu podle § 106 odst. 3 zákona o státní službě. V žalovaném období proto žalobce nebyl zařazen k výkonu služby na žádném služebním místě a nebylo jej možno zařadit do platové třídy a platového stupně. Žalobci proto v souladu s § 106 odst. 3 zákona o státní službě náležel plat podle posledního rozhodnutí o platu. Bude-li žalobce převeden na nové služební místo ve smyslu § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě, pak bude nově zařazován do platové třídy a platového stupně; ve vztahu k novému služebnímu místu také bude posouzena jeho dosavadní praxe. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci

13. Žaloba není důvodná.
14. V projednávané věci je předmětem řízení zákonnost stanovení platu v případě zařazení státního zaměstnance do vyššího platového stupně v důsledku dosažení délky započitatelné praxe stanovené pro vyšší platový stupeň, na které se dle § 159 odst. 2 písm. k) bod 2 zákona

o státní službě nevztahují ustanovení o řízení ve věcech služby ani ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, o správním řízení. Vydání správního rozhodnutí tedy zákon v tomto případě nepředpokládá. Přípis žalovaného ze dne 1. 9. 2023, č. j. 13757-4/2023-ERU, dále nebyl vydán v žádném formalizovaném řízení, které by bylo upraveno právními předpisy, neobsahuje žádné formální znaky správních rozhodnutí a nebyla k němu pořizována žádná spisová dokumentace. Tímto aktem nebyla zakládána, měněna ani závazně určena práva žalobce, nýbrž mu bylo pouze oznámeno, že mu *ex lege* nevznikl nárok na vyšší platový tarif. Žalobcem tvrzená nečinnost žalovaného spočívající v nezařazení žalobce do vyššího platového stupně je nicméně způsobilá zkrátit žalobce na jeho právech. Prostředkem ochrany tu proto je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného.

15. Žalobce svou argumentaci staví v zásadě na platnosti rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019, č. j. 09575-19/2016-ERU, ke dni 1. 7. 2023, kdy u žalobce odpadla překážka výkonu služby. Pro lepší pochopení celé problematiky soud považuje za nutné nejprve osvětlit, jaký postup předpokládá zákon o státní službě v případě vzniku překážky, v jejímž důsledku je výkon služby zaměstnance pozastaven, a po jejím odpadnutí.
16. Výkon funkce asistenta soudce je jednou z překážek, která má za následek pozastavení výkonu služby [§ 33 odst. písm. i) ve spojení s odst. 4 písm. a) zákona o státní službě]. K pozastavení služby dochází zařazením zaměstnance mimo výkon služby, což je jedna ze změn služebního poměru [§ 44 písm. l) zákona o státní službě]. Po dobu zařazení státního zaměstnance mimo výkon služby pro pozastavení služby nepřísluší státnímu zaměstnanci plat (§ 65 odst. 2 zákona o státní službě). Odpadne-li tento důvod změny služebního poměru (zaměstnanec přestane vykonávat funkci asistenta soudce), zařadí se k výkonu služby na volné služební místo, na kterém je služba pro něj vhodná (§ 70 odst. 3 věta první *in fine*). Nemůže-li být zaměstnanec zařazen na volné služební místo, protože žádné vhodné není volné, zařadí se mimo výkon služby, nejdéle však na 6 měsíců. Ode dne zařazení mimo výkon služby činí plat státního zaměstnance 80 % měsíčního platu (§ 62 zákona o státní službě).
17. Z uvedeného především vyplývá mylnost závěru žalobce, že byl ke dni 1. 7. 2023 zařazen na služební místo představeného – ředitele odboru sporných a schvalovacích řízení. S účinností od 15. 11. 2019 byl totiž v důsledku vzniku překážky zařazen mimo výkon služby. Po odpadnutí překážky pak nedošlo k automatickému znovuzařazení žalobce na předchozí služební místo, resp. k jakémusi obnovení stavu před vznikem překážky. Takový postup totiž služební zákon nepředpokládá a vyžaduje, aby po odpadnutí překážky bylo služebním orgánem o zařazení zaměstnance nově rozhodnuto. Žalobce přitom nemá právní nárok na to, aby byl služebním orgánem zařazen na původní služební místo, neboť jeho situace nespadá pod rozsah § 70 odst. 1 služebního zákona.
18. O zařazení na vhodné volné služební místo nebo o zařazení mimo výkon služby vydává služební orgán rozhodnutí v řízení ve věcech služby [§ 159 odst. 1 písm. b) a e) zákona o státní službě]. Jeho postup bude přitom ovlivněn především tím, kdy se o odpadnutí překážky dozví, resp. jaký časový prostor bude mít pro rozhodnutí. Jestliže se relevantní informace dostane ke služebnímu orgánu těsně před odpadnutím překážky nebo dokonce až po něm, bude zpravidla na místě postupovat podle § 165 odst. 1 služebního zákona a přímo vydat rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Je-li takto zaměstnanec zařazen mimo výkon služby, přísluší mu plat ve výši 80 % měsíčního platu. Ten je přitom stanoven postupem podle § 176 písm. d) zákona o státní službě. Dokud však není rozhodnuto o novém služebním zařazení, jde o překážku na straně služebního úřadu.

19. Podle § 106 odst. 3 zákona o státní službě platí, že za dobu, po kterou nemohl státní zaměstnanec konat službu pro jiné překážky na straně služebního úřadu, než jsou uvedeny v odstavci 1, mu přísluší plat. Podle § 176 zákona o státní službě se platem státního zaměstnance pro účely a) doplatku k platu v souvislosti s přeložením státního zaměstnance, b) zproštění výkonu služby, c) snížení platu při převedení státního zaměstnance na jiné služební místo, d) zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů, e) odbytného, f) uložení kárného opatření spočívajícího ve snížení platu, g) poskytování platu ve snížené výši po dobu dočasné pracovní neschopnosti, h) odchodného, rozumí součet měsíčních částek platového tarifu, příplatku za vedení, příplatku za službu ve ztíženém pracovním prostředí, osobního příplatku a zvláštního příplatku, na které státnímu zaměstnanci naposledy vznikl nárok nebo které mu byly naposledy určeny.
20. V projednávané věci žalovaný nejprve žalobce odvolal ze služebního místa představeného, a poté zahájil a vedl řízení o zařazení žalobce na jiné služební místo. V důsledku odpadnutí překážky a navazujícího postupu žalovaného tak žalobce nebyl s účinností od 1. 7. 2023 zařazen na žádné služební místo. Nelze proto uvažovat o tom, že by žalobci mohl být určen vyšší platový stupeň na základě dosažené praxe. Jak správně poznamenal žalovaný, platový tarif je pevně svázán s konkrétním služebním místem (nikoliv s konkrétním zaměstnancem; § 17 odst. 1 služebního zákona a § 1 odst. 1 a 2 nařízení vlády č. 304/2014 Sb.). Pokud žalobce není zařazen na žádném služebním místě, nelze mu logicky přiřadit příslušný tarif. Stejně tak není ani reálně možné posoudit dosaženou praxi žalobce, neboť tu je třeba vždy hodnotit individuálně ve vztahu ke konkrétnímu služebnímu místu, na němž je státní zaměstnanec zařazen [§ 3 odst. 2 písm. a) a b) nařízení vlády č. 304/2014 Sb.].
21. Do rozhodnutí služebního orgánu o novém služebním zařazení tak nelze situaci žalobce vnímat jinak než jako překážku na straně služebního orgánu ve smyslu § 106 odst. 3 služebního zákona (srov. Hřebíková, I., a kol. Zákon o státní službě. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 593). Po dobu této překážky pak žalobci dle § 106 odst. 3 zákona o státní službě „přísluší plat“, jehož výši zákon blíže neupřesňuje. Jak nicméně uzavřel Nejvyšší správní soud, státnímu zaměstnanci v takovém případě přísluší plný plat v takové výši, ve které mu náležel poslední den, kdy služební místo naposledy zastával ve smyslu § 176 služebního zákona (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 Ads 260/2022-24, ze dne 28. 3. 2024, č. j. 1 Ads 149/2023-38, nebo ze dne 21. 11. 2023, č. j. 3 Ads 245/2021-69). Zdejší soud přitom nevidí důvod, proč by se měl od těchto závěrů odchýlit.
22. Shrnuto, žalobce byl naposledy ke dni 14. 11. 2019 zařazen na služební místo představeného – ředitele odboru sporných a schvalovacích řízení v ERÚ, kdy mu příslušel plat stanovený rozhodnutím Rady ERÚ ze dne 31. 5. 2019, č. j. 09575-21/2016-ERU. Jelikož s účinností od 1. 7. 2023 žalobce nebyl zařazen na žádné služební místo, nemohl být ani zařazen do vyššího platového stupně v důsledku dosažení délky započitatelné praxe. Tvrzené opomenutí žalovaného proto nemůže být nezákonným zásahem. Žalobci s účinností od 1. 7. 2023 přísluší plat ve smyslu § 106 odst. 3 služebního zákona ve výši, která mu náležela ke dni 14. 11. 2019.
23. Soud se nedomnívá, že by výše uvedené závěry byly výkladem k tíži žalobce. Ten totiž svůj výklad opírá v zásadě o poněkud absurdní požadavek, podle něž by měl žalovaný k 1. 7. 2023 vyhodnotit jeho dosaženou praxi a zařadit jej do vyššího platového stupně ve vztahu ke služebnímu místu, které již neexistuje. Výklad ve prospěch zaměstnance nemůže mít absurdní důsledky.

24. Konečně v projednávané věci není možné použít ani závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 1. 3. 2024, č. j. 5 Ads 92/2023-31, na nějž poukazoval žalobce. Nejvyšší správní soud v něm konstatoval, že „platem“ ve smyslu § 106 odst. 3 zákona o státní službě je třeba rozumět náhradu platu. Pokud tedy státní zaměstnanec nemohl konat práci pro jinou překážku na straně služebního úřadu dle § 106 odst. 3 zákona o státní službě, tak mu přísluší plat ve výši průměrného výdělku dle § 174 zákona o státní službě, stejně jako v případě překážek na straně zaměstnavatele dle § 208 zákoníku práce. K tomu Nejvyšší správní soud poukázal na komentářovou literaturu (Pichrt J., *Zákon o státní službě. Komentář k § 106 zákona o státní službě*, Wolters Kluwer). S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. 21 Cdo 1474/2009, pak Nejvyšší správní soud dovodil, že pro určení rozhodného čtvrtletí pro stanovení průměrného výdělku při odvolání zaměstnance z místa, na které byl jmenován, „se vychází po celou dobu trvání nároku z průměrného výdělku, zjištěného z rozhodného období kalendářního čtvrtletí, v němž byl zaměstnanec odvolán z funkce“.
25. „Plat“ státního zaměstnance ve smyslu § 106 odst. 3 zákona o státní službě jistě lze přirovnat „náhradě platu“, resp. mzdy ve smyslu zákoníku práce v tom smyslu, že státní zaměstnanec toto plnění obdrží, ačkoliv nevykonává službu. Zákon o státní službě ovšem jinak důsledně rozlišuje mezi situacemi, kdy státnímu zaměstnanci náleží náhrada platu ve výši průměrného výdělku (v případě čerpání dovolené dle § 103 odst. 3 zákona a služebního volna za účelem zvýšení vzdělání dle § 109 odst. 2 zákona) a kdy plat, přičemž v § 176 zavádí specifický způsob určení „platu“ v některých situacích, kdy by dle zákoníku práce zaměstnanci náležela náhrada mzdy. Hovoří-li tedy § 106 odst. 3 o „platu“, není možné automaticky předpokládat, že jde o náhradu platu ve výši průměrného výdělku dle zákoníku práce. Použití náhrady platu ve výši průměrného výdělku v případech dle § 106 odst. 3 zákona o státní službě nevyplývá ani z Nejvyšším správním soudem citovaného komentáře.
26. Pro projednávanou věc však zdejší soud považuje za podstatné, že při určení rozhodného čtvrtletí pro stanovení průměrného výdělku zřejmě Nejvyšší správní soud vyšel z poněkud nešťastně formulované právní věty rozsudku Nejvyššího soudu. Z jeho odůvodnění totiž vyplývá, že v případě odvolání zaměstnance je obdobím pro stanovení průměrného výdělku „zásadně předchozí kalendářní čtvrtletí (tedy kalendářní čtvrtletí předcházející kalendářnímu čtvrtletí, v němž byl zaměstnanec z funkce odvolán...)“. Žalobce se proto mylí, pokud se domnívá, že byl-li odvolán ze své funkce dne 21. 7. 2023, je rozhodným okamžikem pro stanovení platu třetí čtvrtletí roku 2023, resp. 1. 7. 2023. Ve smyslu citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu by se muselo jednat o druhé čtvrtletí roku 2023, kdy byl ovšem žalobce zařazen mimo službu pro pozastavení služby a nenáležel mu jakýkoliv plat. I v tom se pak významně liší situace řešená Nejvyšším soudem a Nejvyšším správním soudem od kauzy žalobce. Oba nejvyšší soud řešily případy, kdy byl zaměstnanec, jenž skutečně vykonával práci/službu, ze své pozice odvolán, a následně nevykonával práci/službu z důvodu překážek na straně zaměstnavatele/služebního úřadu. Podstatou rozhodnutí Nejvyššího soudu byl přitom především závěr, že v takovém případě se náhrada mzdy určí pouze jednou z průměrného výdělku počítaného ze čtvrtletí, které předcházelo odvolání zaměstnance (a v němž tedy zaměstnanec naposledy skutečně pracoval na předmětné pozici), a platí po celou dobu trvání překážek v práci (tj. nemění se každé další čtvrtletí). Žalobce ovšem před svým odvoláním službu nevykonával, byl zařazen mimo výkon služby pro pozastavení služby, resp. nebyl zařazen na nové služební místo. Pokud by tedy při stanovení platu žalobce dle § 106 odst. 3 služebního zákona měl služební orgán vycházet z průměrného výdělku, musel by (analogicky k výše uvedeným rozhodnutím) vzít jako rozhodné období čtvrtletí, které

předcházelo poslednímu skutečnému výkonu služby žalobcem dne 14. 11. 2019, tj. třetí čtvrtletí roku 2019.

27. Krajský soud má za to, že žalobci náleží plat ve smyslu § 106 odst. 3 služebního zákona ve výši, která mu náležela ke dni 14. 11. 2019. I pokud by však v této věci měl být plat dle § 106 odst. 3 služebního zákona stanoven z průměrného výdělku, bylo by rozhodným obdobím třetí čtvrtletí roku 2019. Žalobci tak v žádném případě v období od 1. 7. 2023 nenáleží 10. tarifní stupeň, kterého se domáhal zásahovou žalobou.

V. Závěr a náklady řízení

28. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že postup žalovaného nepředstavoval nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Soudu tedy nezbylo, než žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnout.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. října 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu